

Súd: Okresný súd Považská Bystrica
Spisová značka: 4Csp/96/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3718202959
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Krivulčíková
ECLI: ECLI:SK:OSPB:2019:3718202959.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Považská Bystrica sudkyňou JUDr. Katarínou Krivulčíkovou v spore žalobkyne F. Š., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XXXX/XXX, Q. M., zastúpenej JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 42 256 593, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300,- eur s prísl., takto

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyňa m á nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania, ktoré po právoplatnosti tohto rozhodnutia vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zaplatenia primeraného zadostučinenia vo výške 300,- eur s prísl. a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila skutočnosťou, že dňa 08.01.2015 uzatvorila so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500098687 (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej mal žalovaný poskytnúť žalobkyni úver vo výške 750,- eur, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať v 42 mesačných splátkach po 41,- eur, pri dojednanej ročnej úrokovej sadzbe 18,09 % a RPMN 26,13 %. Celková čiastka, ktorú mala žalovanému vrátiť bola 1.071,24 eur. Žalobkyňa sa v konaní vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 4Csp/99/2017 domáhala vydania bezdôvodného obohatenia, keď bola toho názoru, že zmluva je v rozpore s právnou úpravou, najmä zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, teda že zmluva neobsahuje náležitosti vyžadované zákonom, pričom absencia alebo nesúlad týchto náležitostí so zákonom spôsobuje fikciu bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy. Okresný súd Považská Bystrica rozsudkom zo dňa 01.02.2018, sp. zn. 4Csp/99/2017 žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy vo výške 637,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 16.05.2017 do zaplatenia. Súd v rámci predmetnej zmluvy zistil nedostatky, spočívajúce v absencii termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a absencii uvedenia aká časť z každej jednotlivéj splátky bude započítaná na istinu, aká časť na úroky a iné poplatky. Predmetný rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený aj odvolacím súdom. Na základe týchto nedostatkov bolo právoplatne rozhodnuté, že zmluva a úver z nej vyplývajúci sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že spotrebiteľ bol povinný veriteľovi vrátiť len poskytnutú istinu úveru; platby prevyšujúce poskytnutú istinu úveru tak predstavovali bezdôvodné obohatenie, ktoré bol žalovaný povinný žalobkyni vydať. Žalobkyňa mala za to, že sú dané všetky podmienky na priznanie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, keďže vo veci totiž existuje porušenie povinnosti veriteľom, ktorú povinnosť mu ukladá

zákon o spotrebiteľských úveroch (konkrétne sa jednalo o neuvedenie obligatórných náležitostí do zmluvy o spotrebiteľskom úvere a v dôsledku toho nedostatočné, resp. zavádzajúce informovanie spotrebiteľa o podmienkach poskytovaného úveru), spotrebiteľ (žalobkyňa) úspešne uplatnila na súde porušenie predmetných povinností (keďže o nich bolo právoplatne (v prospech spotrebiteľa) rozhodnuté rozsudkom), a existuje aj príčinná súvislosť (pretože spotrebiteľ bol v predmetnom konaní úspešný práve v dôsledku toho, že veriteľ (žalovaný) porušil právne predpisy a vyhotovil zmluvu v rozpore s výslovným znením právnej úpravy). Žiadne ďalšie podmienky na priznanie finančného zadosťučinenia pritom podľa žalobkyne zákon nevyžaduje. Ďalej žalobkyňa uviedla, že podnikatelia bežne v rámci obdobných žalôb účelovo namietajú, že na strane spotrebiteľa žiadna ujma reálne nevznikla, a teda by zadosťučinenie nemalo byť priznané. Uvedená argumentácia je však podľa žalobkyne nesprávna a účelová, bez opory v právnom poriadku a dokonca v priamom rozpore so samotným účelom inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia. Súdny Slovenskej republiky sa s uvedeným argumentom opakovane zaoberali a konštantne uzatvárajú, že tento argument nemá žiadnu právnu relevanciu. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 07.12.2017, sp. zn. 3Co/101/2017). Pri nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje samotná hrozba ujmy (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/100/2017). Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (rozhodnutie Krajského súdu Prešov zo dňa 12.12.2017, sp. zn. 7Co/101/2017). V tomto prípade však možno konštatovať, že škoda spotrebiteľovi nie len hrozila (čo už samo o sebe je postačujúce na priznanie finančného zadosťučinenia) ale reálne aj vznikla. Pri čestnom a odbornom postupe žalovaného pri vyhotovovaní zmluvy, by majetkové práva spotrebiteľa neboli ohrozené a nebolo by do nich zasiahnuté. Je pravdou, že veriteľovi patrí a mala by patriť odplata za poskytnutý úver, avšak iba v prípade splnenia podmienky, že sám neporuší kogentné ustanovenia zákona upravujúce postup poskytovania úverov. Ak veriteľ postupuje v rozpore so zákonom a spotrebiteľ je tak objektívne uvedený do omylu v otázkach podstatných pre posúdenie obsahu, resp. rozsahu jeho záväzku, veriteľ tak bez právneho dôvodu ohrozuje jeho majetok a v končenom dôsledku do neho aj priamo zasahuje (ak je úver poskytnutý). Zásah do práv a majetkovej sféry žalobkyne je pritom zrejmý z toho, že najskôr bola zo strany žalovaného zavedený (nepravdivo informovaný) o podmienkach úveru, následne bola nútená plniť na účet žalovaného prostriedky na ktoré zo zákona nemal žalovaný nárok a napokon bola žalobkyňa nútená podstúpiť súdne konanie za účelom ochrany svojich práv. Výšku primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa odôvodnila nasledovne. Odplata za poskytnutie úveru formálne predstavovala 321,24 eur. Úver bol poskytnutý vo výške 675,- eur (ako aj súd prvej inštancie správne konštatoval, že úver bol znížený o poplatok). Skutočná odplata za úver však predstavovala až 972,- eur (41,- eur x 42 splátok = 750,- eur), resp. až 1.047,- eur (ak budeme vychádzať z toho, že skutočne poskytnutá istina úveru predstavovala 675,- eur); teda v tejto výške boli zároveň ohrozené majetkové práva žalobkyne. Preto považuje žalobkyňa výšku primeraného finančného zadosťučinenia 300,- eur za primeranú na to, aby pre spotrebiteľa predstavovala dostatočnú náhradu za diskomfort z dôvodu, že spotrebiteľ bol nútený domáhať sa ochrany práv na súde (aby tak naďalej neznižoval svoj majetok na úkor žalovaného, ktorý postupoval v rozpore so zákonom) a zároveň táto výška finančného zadosťučinenia bude v dostatočnej miere plniť aj odradzovaniu funkciu pre prípadné budúce porušenie práv zo strany žalovaného. Žalobkyňa k svojej žalobe priložila rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 01.02.2018, č.k. 4Csp/99/2017 - 131 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08.08.2018, č.k. 5Co/81/2018 - 153.

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v podanom odpore proti platobnému rozkazu, ktorým žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť a žalovanému priznať nárok na náhradu trov konania. Odpor žalovaný odôvodnil skutočnosťou, že nevznikol, rovnako tak neboli preukázané skutočnosti, na základe ktorých by takýto nárok mohol uplatňovať. Žalobkyňa v podanej žalobe tvrdí porušenie jej spotrebiteľských práv, ktoré si musela brániť v pôvodnom konaní. Z podanej žaloby nevyplýva osvedčenie a preukázanie tohto tvrdenia. Zákonná úprava nespája vznik nároku na finančné zadosťučinenie s iným prípadom, ako je ten, v ktorom sa uplatňuje porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa. Iný výklad predstavuje zmenu zákona nad rozsah právomoci, ktoré súdom zveruje právny poriadok SR. Ďalej žalovaný uviedol, že žalobkyňa v podanej žalobe neosvedčila a nepreukázala splnenie zákonnej podmienky podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Neexistenciu uvedeného nároku je predovšetkým možné vyvodiť z toho, že rozhodnutie v konaní sp. zn. 5Csp/82/2017 nekonštatuje a neurčuje porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej právnym predpisom na ochranu spotrebiteľa. Predpoklad uvedený v zákone, cit. „úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej

týmto zákonom a osobitnými predpismi“ vyžaduje rozhodnutie vo výroku súdu, v ktorom sa uvedené konštatuje. Vyplýva to zo základného princípu civilného sporu - pre súd a každý orgán je záväzný len výrok rozhodnutia, nie odôvodnenie rozhodnutia (porov. § 228 ods. 2 CSP). S poukazom na judikatúru ústavného súdu SR, ako aj rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sa vyžaduje rozhodnutie (teda autoritatívne vyslovenie porušenia v podobe výroku ako jedinej záväznej a právne relevantnej časti každého rozhodnutia), ktorým spotrebiteľ úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej s cieľom ochrany spotrebiteľa. Žalovaný napádal nielen dôvodnosť uplatňovaného nároku na primerané finančné zadosťučinenie čo do jeho základu, ale aj čo do jeho výšky. Podaná žaloba podľa žalovaného neobsahuje žiadny dôvod alebo spôsob, ktorý by túto sumu odôvodnil.

3. K odporu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa replikou v ktorej uviedla, že žalobkyňa má za to, že jej nárok je plne odôvodnený, sú naplnené všetky zákonné predpoklady na to, aby bol priznaný. Žalovaný iba všeobecne popiera existenciu nároku, údajne neboli preukázané skutočnosti, na základe ktorých by takýto nárok žalobca mohol uplatňovať. V nadväznosti na uvedené, a najmä s poukazom na právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Považská Bystrica a Krajského súdu Trenčín, si žalobkyňa nevie predstaviť, aký iný dôkaz by si žalovaný želal v konaní predložiť, pretože tieto rozhodnutia bez akejkoľvek pochybnosti podľa žalobkyne preukazujú všetky predpoklady pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Skutočnosť, že sa s nimi žalovaný nestotožňuje, nemôže dôvodnosť nároku spochybniť. Odôvodnenie oboch rozhodnutí obsahuje dostatočné a presvedčivé závery o všetkých povinnostiach, ktoré žalovaný porušil vo vzťahu k spotrebiteľovi, najmä porušenie zákona č. 129/2010 Z. z., na základe ktorého strany sporu uzatvorili zmluvu. Nemôže obstať ani argumentácia žalovaného, že úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti vyžaduje rozhodnutie vo výroku, v ktorom sa uvedené konštatuje. Uvedená požiadavka je tak právne nesprávna a prakticky nepredstaviteľná. Je totiž bežná prax súdov (ktorá je aj správna), že prejudiciálne určia úver za bezúročný a bez poplatkov, na základe čoho potom zaviazu veriteľa na peňažné plnenie (vo výroku), ktoré pozostáva z preplatku nad istinu úveru. Ak by sme mali prijať argumentáciu žalovaného znamenalo by to, že súd by musel vo výroku uviesť zrejme nasledovné: „Žalovaný porušil právo spotrebiteľa vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. tak, že do zmluvy o úvere č. xxxxx, zo dňa xx.xx.xxxx neuviedol termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.“ V konečnom dôsledku, spotrebiteľa by sa v prípade žalôb na plnenie nikdy nemohli domáhať aj zaplata primeraného finančného zadosťučinenia, pretože súd vždy do výroku uvedie len čiastku, ktorú je veriteľ povinný uhradiť, pričom dôvody (pre ktoré zaviazal veriteľa na plnenie) rieši ako otázky predbežné (napr. z dôvodu neprijateľných podmienok, neplatných zmluvných dojednaní a pod.). Žalovaný rovnako iba všeobecne napáda výšku primeraného finančného zadosťučinenia, ktorú údajne žalobca nezdôvodnil. V žalobe je však podľa žalobkyne pomerne podrobné zdôvodnenie tejto výšky, ktoré vychádza aj zo súdnej praxe, pričom základom pre výšku primeraného finančného zadosťučinenia by mala byť práve majetková ujma, ktorá žalobkyni hrozila. Takúto majetkovú ujmu predstavuje odplata za úver, na ktorú žalovaný nemal nárok, čo súdy právoplatne potvrdili. Záverom poukázala na to, že výška primeraného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu, preto ju žalobca len odhaduje (s prihliadnutím na rozhodovaciu prax).

4. Podľa § 180 CSP súd vec prejednal v neprítomnosti žalobkyne a jej právneho zástupcu a žalovaného a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnili a súhlasili s prejednaním veci v ich neprítomnosti.

5. Súd vykonal dokazovanie prečítaním, resp. oboznámením sa s obsahom listinných dôkazov, ktoré strany sporu predložili na preukázanie svojich tvrdení, a to rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 01.02.2018, č.k. 4Csp/99/2017 - 131 a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 08.08.2018, č.k. 5Co/81/2018 - 153 a zistil nasledovný skutkový stav:

6. Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 01.02.2018, č.k. 4Csp/99/2017 - 131, bola žalovanému uložená povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 637,- eur s 5 % úrokom z omeškania ročne od 16.05.2017 do zaplata a žalobkyni bol priznaný aj nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení rozsudku súd uviedol, že zo zmluvy nepochybne vyplýva, že ide o typovú spotrebiteľskú zmluvu v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy a v zmysle Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy. Základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny. Úver poskytnutý žalovaným žalobkyni túto charakteristiku spĺňa, žalovaný v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti poskytol žalobkyni ako fyzickej osobe

úver, pričom z obsahu spisu nevyplývalo, že by žalobkyňa pri uzatváraní tejto zmluvy konala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, resp. že by jej bol poskytnutý úver na výkon zamestnania, povolania, a z tohto dôvodu sa považuje za spotrebiteľa. Na základe uvedeného súd uzavrel, že zmluva o revolvingovom úvere je nepochybne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Tento zákon účinný v čase uzatvorenia zmluvy ustanovoval v § 9 podstatné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, a to že zmluva musí okrem iného obsahovať konečnú splatnosť úveru a výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov pod následkom bezúročnosti a bez poplatkovosti úveru v prípade ich absencie. Preskúmaním zmluvy uzatvorenej stranami sporu mal súd za preukázané, že vyššie uvedené údaje v zmluve absentovali. Ako termín konečnej splatnosti bol uvedený iba údaj 36 mesiacov, pričom súd má za to, že termín konečnej splatnosti musí byť vyjadrený konkrétnym dátumom a nie len udalosťou závislou od vôle zmluvnej strany. Hoci termín konečnej splatnosti vyplýval z oznámenia žalovaného o schválení úveru, toto oznámenie podľa súdu nemožno považovať za zmluvu a nie je ani jej súčasťou. Rovnako v zmluve nie sú uvedené aká časť z každej jednotlivkej splátky bude započítaná na istinu, aká časť na úroky a iné poplatky a opätovne táto skutočnosť vyplýva iba z oznámenia. Keď teda súd dospel k záveru, že v zmluve chýbajú podstatné náležitosti vyžadované zákonom a z toho dôvodu predbežne posúdil, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov, jednoznačne dospel aj k záveru, že na strane žalovaného došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, nakoľko žalovaný mal nárok len na vrátenie sumy skutočne poskytnutých finančných prostriedkov, teda suma poukázanej žalobkyňi vo výške 675,- eur.

7. Predmetný rozsudok súdu prvej inštancie bol potvrdený aj Krajským súdom v Trenčíne ako súdom odvolacím, a to rozsudkom zo dňa 08.08.2018, č.k. 5Co/81/2018 - 153. Odôvodnení odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie správne, v súlade s vykonaným dokazovaním, uzavrel, že zmluva o úvere uzatvorená stranami sporu neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Túto skutočnosť súd prvej inštancie správne právne posúdil a dospel k správne záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru čerpaného žalobkyňou od žalovaného a o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi sumu 637,- eur, o ktorú žalobkyňa istinu čerpaného úveru žalovanému preplatila a ktorá je bezdôvodným obohatením, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne a preto jej ho musí vydať.

8. Podľa § 52 ods. 1 - 4 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, (1) Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. (2) Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. (3) Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. (4) Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

9. Podľa § 2 písm. a/, b/, d/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách účinného v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

10. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

11. Z vykonaného dokazovania (a z dokazovania vykonaného súdom v konaní sp. zn. 4Csp/99/2017) mal súd za preukázané a nesporné že strany sporu uzatvorili dňa 8.1.2015 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8500098687, ktorou žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 750,- eur a žalobkyňa sa tento zaviazala splatiť v 42 mesačných splátkach po 41,- eur. Súd mal ďalej za nesporné, že zmluva bola v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 4Csp/99/2017 vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov.

Žalobkyňa tak bola povinná uhradiť žalovanému len poskytnutú sumu úveru. Dôvodom na vyhlásenie zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov bola absencia niektorých zákonom vyžadovaných náležitostí v zmluve, ktorá je zmluvou o spotrebiteľskom úvere. Za nespornú mal súd aj skutočnosť, že na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie vo výške 637,- eur.

12. V súdenom prípade sa žalobkyňa domáha uloženia povinnosti zaplatiť jej primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300,- eur. Právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká na základe zákona, konkrétne § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., po splnení podmienok, a to, že spotrebiteľ ako žalobca uplatní na súde porušenie práv a povinností proti porušiteľovi a zároveň je v tomto konaní úspešný, pričom rozhodnutie súdu je právoplatné (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 4Co/334/2017-92 zo dňa 27.03.2018, resp. 27Co/32/2018-133 zo dňa 22.05.2018).

13. Z citovaného ustanovenia zákona nevyplýva, že spotrebiteľ musí preukázať spôsobenie ujmy. Je zrejmé, že žalobkyňa si v konaní vedenom na tunajšom súde sp. zn. 4Csp/99/2017 uplatnila porušenie svojich práv určených na jej ochranu ako proti porušiteľovi, keď si uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, v ktorom konaní bola úspešná. Súd jej návrhu v celom rozsahu vyhovel a rozhodol o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v rozsahu 637,- eur. Toto rozhodnutie je právoplatné. Je teda zrejmé, že sú splnené všetky podmienky uvádzané vyššie, ktorých splnenie sa vyžaduje pre úspešné uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia na súde. Vzhľadom k výške sumy, ktorá bola žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia už súdom priznaná, s poukazom na skutočnosť, že žalobkyňa posledných 15 splátok úveru platila bez právneho dôvodu, a teda s poukazaním na dĺžku trvania závadného stavu sa súdu javí ako primerané priznať žalobkyni finančné zadosťučinenie v uplatnenej výške 300,- eur. Súd má za to, že primerané finančné zadosťučinenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať aj ako odmenu, za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov, v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa takéhoto konania voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Súd taktiež poukazuje na účel priznania primeraného finančného zadosťučinenia pri porušení práv, nakoľko tento nemá byť na jednej strane len odradením dodávateľa resp. veriteľa od nekalých praktík, ale na druhej strane nemá byť ani nástrojom obohatenia sa pre druhú stranu sporu. Na základe uvedeného preto súd žalobe v celom rozsahu vyhovel.

14. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni ako úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O konkrétnej výške náhrady trov konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vyšší súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia rozsudku cestou Okresného súdu Považská Bystrica na Krajský súd v Trenčíne v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v podanom odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, uvedenie spisovej značky, čo sa ním sleduje a podpis; § 127 ods. 1,2 CSP) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, a) že neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. a) až h) CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Ak povinný neplní dobrovoľne to, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na výkon rozhodnutia podľa osobitného predpisu (Exekučný poriadok), v prípade výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých podať na príslušný súd návrh na vykonanie výkonu rozhodnutia.